

ELLE KENNEDY

Miras

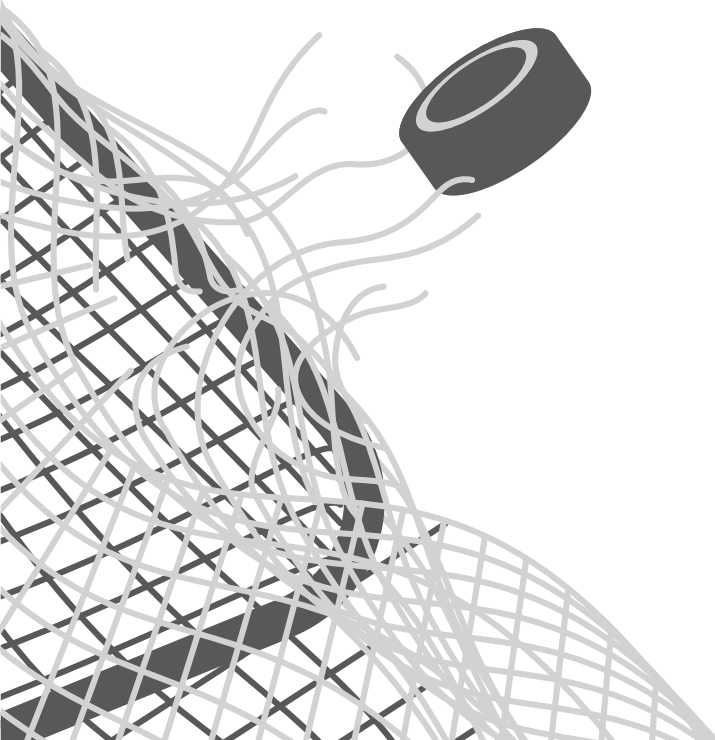
★ OFF-CAMPUS SERİSİ ★

5. KİTAP

Çeviren
Neslin Gizem Efeođlu

1. KISIM

ANLAŞMA

“KIZ KESİNLİKLE BENİ KESİYOR.”

“Aynen, kanka.”

“Sürekli buraya bakıyor! Beni istiyor.”

“Onun gibi ateşli bir parçanın senin gibi yaşlı bir adamı kesiyor olması mümkün değil.”

“Sadece yirmi sekiz yaşımdayım!”

“Gerçekten mi? Düşündüğümde de yaşlıymışsın.”

Kahkahamı bastırdım. Son yirmi dakikadır bu üç borsacının konuşmasına kulak misafiri oluyordum. Yani, gerçekten borsacılar mı bilmiyordum ama özel dikim takım giydiklerine ve şehrin finans bölgesinde pahalı içkiler içtiklerine göre finans sektöründe olmalıydı.

Ben de yırtık kot pantolon ve Under Armour kazak giymiş, barın sonunda bir şişe bira içen kalın kafalı sporcuymdum. Boş bir yer bulduğum için şanslıydım; mekân bu gece tamamen doluydu. Tatil sezonu tüm hızıyla devam ederken, Boston barları işten veya okuldan izin alan tiplerle dolup taşıyordu.

Gizlice dinlediğim üç adam yanlarındaki tabureye kaydığımı fark etmedi, bu da onların ahmak sohbetlerini dinlememi kolaylaştırdı.

“Peki, Baker için son bahis ne?” diye sordu adamlardan biri.

O ve sarışın arkadaşı, koyu saçlı arkadaşlarını incelediler – yaşlı olanı. İlk adam, “Yüzde sekiz,” dedi.

Sarışın olan daha cömertti. “Yüzde on.”

“Ortada buluşalım ve dokuz diyelim. Oran dokuza bir.”

Bu açıdan bakınca belki de finansçı değillerdi. Hesaplama yöntemlerini çözmeye çalıştım ama tamamen keyfi görünüyordu ve gerçek matematiğe dayanan bir yanı yoktu.

“İkinizi de sikerler. Şansım bundan çok daha yüksek,” diye itiraz etti Baker. “Bu saati gördünüz mü?” Parlak Rolex’ini göstermek için sol bileğini yukarı kaldırdı.

Birinci adam, “Dokuza bir,” diye devam etti. “İster beğen ister beğenme.”

Bay Rolex, sinirli bir şekilde homurdanarak tezgâha biraz para attı. Diğer ikisi de aynısını yaptı.

Anladığım kadarıyla, oyunları şöyle ilerliyordu:

Adım 1: İçlerinden biri bardaki bir kadını seçer.

Adım 2: Diğer ikisi, adamın kadının numarasını alma ihtimalini hesaplar (bu kelimeyi en geniş anlamıyla kullanıyorum.)

Adım 3: Herkes masaya yığınla para koyar.

Adım 4: Adam kadına yaklaşır ve kaçınılmaz olarak reddedilir. Bahse girdiği parayı kaybeder, ta ki bir sonraki turda diğer adam da reddedildiğinde parasını geri alana kadar.

Oyun kesinlikle hem anlamsız hem de aptalcaydı.

Bay Rolex’in, daracık tasarım elbisesi içindeki gözalıcı kadına doğru sendeleyerek ilerlemesini keyifle seyrederken biramı yudumladım.

Yaklaştığında kadının yüzünü buruşturması, bana arkadaşlarının biraz para kazanmak üzere olduğu sinyalini verdi. Bu adamlar pahalı takım elbiseler giyiyor olsalar da hâlâ bu bardaki kadınlarla aynı ligde değillerdi. Ve klas kadınlar, onlardan çok daha iyisini bulabileceklerini bildikleri için olgunlaşmamış ahmaklara tolerans göstermezlerdi.

Grubun yanına döndüğünde Bay Rolex’in çenesi gergindi. Eli boştu. Arkadaşları ıslık çalarak kazançlarını cebe atıyordu.

Tam sarışın adam yeni bir hedef seçecekken bira bardağını pürüzsüz tezgâhın üzerine koydum ve “Oynayabilir miyim?” dedim.

Üç kafa da bana doğru döndü. Bay Rolex rahat kıyafetlerime baktıktan sonra sırttı. “Şey, üzgünüm, dostum. Bu oyuna paran yetmez.”

Gözlerimi devirerek cüzdanımı cebimden çıkardım ve açıp içini karıştırdım, böylece oradaki tüm parayı net bir şekilde görmelerini sağladım. “Bir deneyelim,” dedim nazikçe.

“Bunca zaman orada oturup bizi mi dinledin?” diye tersledi sarışın olan.

“Pek sessiz olduğunuz söylenemez. Hem her neyse, kumar oynamayı severim. Ne için oynadığımız önemli değil – ben varım. Sizce şansım ne kadar...” Bakışlarımla kalabalık mekânı taradım. “Onunla,” diye bitirdim.

Bakışlarımı takip etmek yerine üçünün de gözü üstümden ayrılmadı.

Sanki onlarla dalga geçip geçmediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi bir süre susup beklediler. Bu yüzden tabureden atladım ve üçlüye daha da yaklaştım. “Ona bakın. Çok ateşli. Sizce benim gibi bir serseri onun numarasını alabilir mi?”

Gardımı ilk düşüren Bay Rolex oldu. “O mu?” dedi. Bir yandan da başıyla pek de gizlemeye çalışmadan, barmenden içki isteyen güzel kızı işaret ediyordu. “Küçük Bayan Masum’u mu kastediyorsun?”

Haksız değildi. Kızda kesinlikle bir masumiyet havası vardı. Burnunun üzerine yer yer yayılmış çilleri narin profilini öne çıkarıyordu ve açık kahverengi saçları buradaki diğer piliçlerin bazılarının gibi karmaşık bir tarzda yukarıdan toplanmamış, omuzlarına gevşekçe bırakılmıştı. Siyah dar kazağına ve mini eteğine rağmen, seks kedicliğinden çok komşu kızı havası vardı.

Koyu saçlı arkadaş homurdandı. “Evet, o konuda iyi şanslar.”

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Ne, şansım olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Dostum, kendine bak. Sen sporcu falansın, değil mi?”

Sarışın adam, “Ya öyle ya da steroid kullanıyor,” diye araya girdi.

“Sporcuyum,” diye onayladım ama daha fazla ayrıntı vermedim. Bu adamların fanatik hokey hayranı olmadıkları belliydi, yoksa Boston’ın en yeni çaylağı olduğumu bilirlerdi.

Ya da tanımazlardı. Pilot takımdan profesyonellere çağrıldığımdan beri maçlarda çok da uzun süre alamıyordum. Hâlâ koçuma ve takım arkadaşlarıma kendimi kanıtlamaya çalışıyordum. Gerçi geçen maçta bir asist yapmıştım ve çok havalıydı.

Ama bir gol daha havalı olurdu.

Bay Rolex, “Evet, böyle tatlı bir şeyin gözünü korkutabilirsin,” diye uyardı beni. “Onun numarasını alma ihtimalin... yirmiye bir.”

Arkadaşları da ona katıldı. Biri, “Yani yüzde yirmi beş şansın var,” dedi. Tekrar söylüyorum, matematikleri tamamen saçmalıktı.

“Ya numarasından fazlasını istiyorsam?” diye meydan okudum.

Sarışın olan kıs kıs güldü. “Onu eve atma ihtimalini bilmek ister misin? Yüzde bir.”

Esmer kıza tekrar baktım. Kalın topuklu, bileğinde biten siyah botları vardı ve bacak bacak üstüne atmış, içkisini zarif bir şekilde yudumluyordu. Delicesine tatlıydı.

“Beş dakikadan kısa bir sürede dilini boğazıma sokacağı üstüne iki yüz dolara bahse girerim,” diye övündüm, kibirli bir sırıtışla.

Yeni arkadaşlarım çılgın kahkahalar attılar.

“Ah, tabii, kardeşim.” Bay Rolex kıkırdadı. “Fark etmediysen, bu bardaki kadınlar üst sınıftır. Biri bile seninle toplum içinde yiyişmez.”

Tezgâha iki yüzlük atmıştım bile. “Cinsel becerilerimden korkuyorsunuz, ha?” diye alay ettim.

“Ha! İyİ o zaman. Ben varım,” dedi sarışın adam, benimkinin üstüne İki yüz lük koyarak. “Git ve kıcının reddedİlmesini izle, Aşk Çocuđu.”

Bardağımı alıp kalan biramı kafama dİktim. Üçlüye, “Sıvı cesaret,” dediğimde Bay Rolex göz devirdi. “Şimdi izleyin ve öğrenin.”

Göz kırpıp salına salına uzaklaştım.

Kadının dikkati ânında bana yoğunlaştı. Utangaç, belli belirsiz bir gülümsemeye dudaklarının kenarı kıvrıldı. Siktir, güzel dudakları vardı. Dolgun ve pembe ve parlak.

Bakışlarımız kilitlendiğinde bardaki herkes kaybolmuş gibiydi. Kahverengi gözleri güzel ve etkileyiciydi, şu anda nabzımı hızlandıran o tatlı açlığı yansıtıyorlardı. Yörüngesine çekilmiştim bir kere, bacaklarım kendiliğinden hızlandı.

Bir saniye sonra yanındaydım ve “Selam,” diyerek üstünkörü bir giriş yaptım.

“Selam,” diye cevap verdi.

Bana bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı çünkü oturuyordu ve ben onun tepesinde dikiliyordum. Her zaman yapılı bir adam olmuştum ama daha yüksek bir seviyede hokey oynamaya başladığımdan beri cüsem daha da irileşmişti. Profesyonellerle kaymak fiziksel olarak zorluydu.

“Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye teklif ettim.

Dolu bardağını kaldırdı. “Hayır, teşekkürler. İçkim var.”

“O zaman bir sonrakini alırım.”

“Bir sonraki olmayacak. Kendime güvenmiyorum.”

“Neden?”

“Alkol eşiğim düşük. Bir kadeh beni sarhoş ediyor.” Dudakları hafifçe kıvrıldı. “İki kadeh bana kötü şeyler yaptırıyor.”

Aletimin aniden verdiği tepkiye lanet ettim. “Ne kadar kötü?” dedim ağır ağır.

Yüzü kızarsa da sorumdan çekinip kaçınmadı. “Çok kötü.”

Ona sırtıp barmene hızlı, abartılı bir işaret verdim. “Hanumefendi için bir içki daha,” diye seslendim.

Güldü ve melodik sesiyle içime karıncalandıran hisler yayıldı. Ona deli gibi çekiliyordum.

Yanındaki boş tabureye oturmak yerine ayakta kaldım. Ama iyice yaklaştım ve dizi hafifçe kalçamı okşadı. Yemin ederim, bu hafif temasla nefesinin kesildiğini duydum.

Baktığımda yeni arkadaşlarımın bizi büyük bir ilgiyle izlediğini gördüm. Bay Rolex, saatin işliyor olduğunu hatırlatmak istercesine saatine dramatik bir şekilde vurdu.

“Şimdi, dinle...” Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, böylece beni daha rahat duyabilirdi. Bu sefer nefesinin kesildiğini *gördüm*. Keskin bir nefes alırken dolgun memeleri yükseldi. “Arkadaşlarım numaranı alma şansımın yüzde yirmi beş olduğunu söyledi.”

Gözlerinde şeytani pırıltılar dans etti. “Vay. Sana pek güvenmiyorlar, değil mi? Üzgünüm.”

“Üzülme. Bundan daha zor bahisleri kazandığım oldu. Ama... sana bir sır vereyim...” Fısıldamaya devam ederken ağızım kulakmemesine değdi. “Numaranı istemiyorum.”

Şaşkınlıkla irkildi ve bakışını bana çevirdi. “İstemiyor musun?”

“Hayır.”

“O zaman ne istiyorsun?” İçkisine uzandı ve aceleyle bir yudum aldı.

Bir süre düşündüm. “Seni öpmek istiyorum.”

Şaşkınlıkla güldü. “Hı-hı. Bunu sadece öyle olmasını umut ettiğin için söylüyorsun, böylece arkadaşlarına ezik olmadığını kanıtlayabileceksin.”

Tekrar omzumun üzerinden arkama baktım. Bay Rolex yüzüne kendinden memnun bir gülümseme takınmıştı. Saatine tekrar vurdu. Tik tak.

Beş dakikam dolmak üzereydi. Kendi saatim bana sadece iki dakikam kaldığını söylüyordu.

“Hayır,” dedim. “Seni öpmek istememin nedeni bu değil.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Evet.” Altdudağımı yaladım. “Seni öpmek istiyorum çünkü bu bardaki en seksi kadın sensin.” Omuz silktim. “Hem nasıl olsa senin de aynı şeyi istediğin çok açık.”

“Nereden belli?” dedi meydan okuyarak.

“Buraya geldiğimden beri dudaklarıma bakmayı bırakmandan belli.”

Gözlerini kıstı.

“Bak, olay şu.” Parmak uçlarıımı ince kolunda hafifçe gezdirdim. Çıplak tenine dokunmamama rağmen gözle görülür bir şekilde titredi. “Arkadaşlarım senin Küçük Bayan Masum olduğunu düşünüyor. Benim gibi birinin seni korkutacağı konusunda beni uyardılar. Sert ve kaba birinin. Ama ben ne düşünüyorum, biliyor musun?”

“Ne?” Sesi nefes nefeseydi.

“Bence sen sert ve kaba olunmasını seviyorsun.” Bir kez daha yaklaştım. Küçük bir elmas küpe takıyordu ve dilimin ucunu küçük küpenin üzerinden geçirmeden edemedim.

Keskin bir nefes daha aldığıında içimde büyük bir tatmin duygusu hissettim.

“Hiç de masum olduğunu düşünmüyorum,” diye devam ettim. “İyi bir kız olduğunu düşünmüyorum. Bence şu anda dilini ağzıma sokmaktan, tırnaklarını sırtıma batırıp seni burada herkesin önünde becermeme izin vermekten başka bir şey istemiyorsun.”

Yüksek sesle inledi.

Ensemden tutup sert bir öpücük için beni aşağıya çektiğinde kendini beğenmiş bir sırıtış yüzüme yayıldı.

“Haklısın,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. “Ben hiç iyi bir kız değilim.”

Aletim, daha dili ağzıma girmeden sertleşmişti. Ve dili dudaklarımanın arasından kayıp içeri girdiğinde inleme sırası bendeydi. Tadı cin ve seks gibiydi; etrafımızı saran yüksek ışıkları farkında olarak onu aç bir şekilde öpüyordum. Bu bağırışların

bazılarının borsacı arkadaşlarımdan geldiğine emindim ama ben onların şaşkınlığıyla ilgilenemeyecek kadar meşguldüm.

Dilim onunkinin üzerinde gezinirken bir bacağıma yumuşak baldırlarının arasına hafifçe soktum. Ne kadar sertleştiğimi hissetmesine izin verdim.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı. Kendini geri çektiğinde gözleri saf şehvetle parlıyordu. “Hadi buradan gidelim ve bunu özel bir yerde bitirelim, ne dersin?”

“Hayır. Seni şimdi istiyorum,” dedim hırıltılı bir sesle.

Gözlerini kırıştırdı. “Şimdi mi?”

“Hı-hı.” Bir elimi ince beline koydum, avucumu sataşır bir okşamayla hareket ettirdim. “Kadınlar tuvaletinin gerçekten büyük, özel bölmeleri olduğunu duydum...”

Avucunu göğsümün ortasına bastırdı. Beni uzaklaştırmak için değildi. Sıcak bakışları vücudumda gezinirken o da bana sataşıyordu. Sonra başını yana yatırdı ve “Kız arkadaşın buna ne derdi?” diye sordu.

Yüzüme pis bir gülümseme yayıldı. “*Acele et, John, gelmem gerek, derdi.*”

Grace tekrardan inledi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye alay ettim ama kızım hiç bozulmuş görünmüyordu.

Bazen, yurt odasına yanlışlıkla girdiğim o gergin, gevezelik eden birinci sınıf öğrencisi olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Âşık olduğum tatlı Grace Ivers’in karşımdaki bu korkusuz ve onu mekânın tuvaletinde becermeme izin verecek olan çekici kadın olduğuna.

Bu barı elbette Grace seçmişti ve bu geceki rol yapma alıştırmasını kabul etmeden önce tuvaletlerin temizlik durumunu araştırmıştı. Yani evet, o hâlâ yıllar önce tanıştığım tuhaf kızdı. Aynı zamanda benim ateşli, sekse doymayan kız arkadaşımды.

Elini tuttum ve onu tabureden aşağı çektim. Hâlâ kaya gibi serttim ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Sığ nefesine bakılırsa o da benim kadar tahrik olmuştu.

“Yani ne diyorsun?” diye sordum, başparmağımla avucunun içini ovuşturarak.

Grace yüksek topuklu çizmelerinin ucunda yükselerek dudaklarını kulağıma bastırdı. “Acele et, John, gelmem gerek.”

Arka koridora doğru onu takip ederken umutsuz bir kahkahayı yuttum. Kapıyı geçmeden önce omzumun üzerinden son bir bakış attım. Borsacılar, sanki başka bir gezegenden gelen bir uzaylıymışım gibi bana bakıyorlardı. Bardaki parayı işaret ettim ve *Hepsi sizin olsun*, der gibi zarif bir şekilde başımı salladım.

Aptalca bir bahsi kazanmama gerek yoktu. Ben zaten bardaki en şanslı adamdım.

“BUNU GERÇEKTEN YAPMAK ZORUNDA DEĞİLDİN,” DİYE ISRAR etti Grace’in babası, ben SUV’nin kaputunu kapatırken. “Takdir etmediğimden değil ama Noel arifesinde sana ağır iş yaptırdığım için kendimi tam bir şapşal gibi hissediyorum.”

Çeneme bulaşan motor yağını temiz bir bezle silerken gülmemek için kendimi zor tuttum. Tim Ivers’ı çok seviyordum ama yetişkin bir adamın “şapşal” gibi kelimeler kullanmasında oldukça endişe verici bir şeyler vardı.

Kızıyla çıktığım dört yıl içinde adamın küfrettiği zamanları bir elimin parmaklarıyla sayabilirdim, ki bu da benim yetiştirilme tarzıma tamamen tersti. Her kelimesi küfür olan alkolik bir babayla büyümüştüm. Zavallı annem bir keresinde ben başka bir çocuğa “bok suratlı” dediğim için anaokulu öğretmenimle görüşmeye gelmek zorunda kalmıştı. Ah, o günler... Çok kötü, mutsuz günler.

Neyse ki, o zamandan beri her şey değişmişti. Babam yaklaşık dört yıldır ayıktı ve aramızdaki her şeyi onarmamış olsak da en azından artık ondan nefret etmiyordum.

Dürüst olmam gerekirse, bugünlerde Grace’in babasını bir baba figürü olarak görüyordum. Futbolu hokeye tercih etmesini göz ardı ederseniz o iyi bir adamdı. Ama zaten kimse mükemmel değildir.

“Tim. Adamım. Kendim ücretsiz olarak yapabileceksen, baba yerine koyduğum adamın yağ değişimi için para ödemesine izin vermeyeceğim,” dedim. “Tamirhanede çalışarak büyüdüm. Yağı gözüm kapalı değiştirebilirim.”

“Emin misin?” Tel çerçeveli gözlüğünü geri itip burun kemeline yerleştirdi. “Senden asla yararlanmayacağımı biliyorsun, oğlum.”

Oğlum. Kahretsin, bunu her söylediğinde içime işliyordu. Tim’in bana böyle seslenmesi için geçerli bir sebep yoktu. Grace’le evlenmiş falan değildik. İlk çıkmaya başladığımızda, her genç erkeğe “oğlum” diyen türden bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ama hayır. Sadece bana diyordu. Ve bunu duymayı sevdiğimi inkâr edemezdim.

“Yapmayacağınızı bildiğim için ben teklif ettim,” diye onu temin ettim. “Ve daha önce de söylediğim gibi, bir daha tamir için o para emici servise gitmeye kalkmayın. Abim sizinle ilgilemeyecek. Ücretsiz.”

“Abin nasıl bu aralar?” Grace’in babası garajın kapısına doğru yönelmeden arabayı kilitledi.

Garaj yolunda peşinden ilerlerken soğuk havanın serinliğini yüzümde hissettim. Hastings’e bu kış henüz kar yağmamıştı ama Grace hava durumu tahminlerinin yarın sabah başlayacak büyük bir kar fırtınası gösterdiğini söylemişti. Mükemmel. Beyaz Noelleri severdim.

“Jeff iyi,” diye cevap verdim. “Size iyi tatiller dilememi söyledi. Bu akşam yemeğe gelemeyecekleri için de özür diledi.”

Abim ve eşi Kylie, bu yıl tatili Meksika’da Kylie’nin ailesiyle birlikte geçiriyorlardı. Kylie’nin anne babasının kırkinci evlilik yıl dönümü olduğu için güneşli bir yerde büyük bir kutlama yapmaya karar vermişlerdi. Onlar yoktu ama annemle üvey babam David bu gece bize katılacaktı ve bu eğlenceli olacağı benziyordu. Grace ve ben, onun tutucu moleküler biyolog babasıyla inanılmaz derecede mülayim muhasebeci üvey babamın muhabetini izlemekten her zaman büyük keyif alıyorduk. Geçen

yıl, bir akşamda kaç sıkıcı konu tartışabilecekleri üstüne bahse girmiştik. On iki diyen Grace kazanmıştı. Ben on demiştim ama Tim'in antika süt şişelerine ve David'in seramik fil koleksiyonuna olan yeni hayranlıklarını hafife almıştım.

Tim, Grace'in Paris'te yaşayan annesinden bahsederek, "Josie de gelemediği için üzgün," dedi. Tim ve Josie yıllar önce boşanmış olsalar da hâlâ çok yakınlardı.

Babam artık ayık olmasına rağmen aynı odada olmaya katlanamayan ebeveynlerimin aksine. Grace'le evlendiğimiz zaman ne olacağı konusunda sayısız kez konuşmuştuk – *evleneceğimiz zaman*, evlenirsek değil çünkü hadi ama. Biz birbirimiz için yaratılmıştık ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ancak düğün davetlileri konusunda nasıl ele alacağımızı bilememek bizi strese sokuyordu. Sonunda, tüm dramdan kaçınmak için muhtemelen gizlice kaçacaktık çünkü babam oradaysa annemin düğüne katılmasının imkânı yoktu.

Annemi suçladığımdan değildi. Babam evlilikleri boyunca hayatını cehenneme çevirmişti. İki oğlunu kendi başına yetiştirmeye çalışırken yıllarca babamın sarhoşluğuyla, kendinden geçmeleriyle ve rehabilitasyon dönemleriyle uğraşan oydu. Bunu aşabileceğini hiç sanmıyordum. Jeff ve benim, babamı biraz olsun affedebilmeyi başarmamız bile bir mucizeydi.

"Programına göre bu yaz Grace ile Paris'e gidebilecek misin?" diye sordu evin yan tarafından dolaşıp verandaya doğru dönerken.

"Her şey takımın playofflara kalıp kalmayacağına bağlı. Yani, bir yandan Paris'te iki ay geçirmek kulağa hoş geliyor. Öte yandan bu, sezon sonunda oynayamayamız anlamına gelir ki bu berbat olur."

Tim güldü. "Gördün mü, futbol oynasaydın sezon şubatta biterdi ve sen de o yolculuğa çıkabilirdin..."

"Bir gün sizi bir sandalyeye bağlayacağım ve sevmekten başka seçeneğiniz kalmayana kadar arka arkaya hokey maçları izlemeye zorlayacağım, efendim."

"Yine de işe yaramaz," dedi neşeyle.

Sırıttım. “İşkence yeteneklerime daha fazla inanmanız gerekiyor.”

Tam verandanın merdivenlerine vardığımızda evin önündeki kaldırıma büyük kahverengi bir minibüs yanaştı. Bir an için kafam karıştı ve UPS logosunu görene kadar annemle David’in geldiğini sandım.

“Hâlâ teslimat mı yapıyorlar?” diye sordu Tim hayret ederek. “Noel arifesinde saat altıda? Zavallı adam.”

Gerçekten de zavallıydı. Teslimatçı, yolda bize doğru yürürken bitkin ve tükenmiş görünüyordu. Bir elinde karton kutu, diğerindeyse hantal bir telefon vardı.

“Merhaba beyler,” dedi bize ulaştığında. “İyi tatiller ve sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Son teslimatım – Grace Ivers için?”

“İyi tatiller,” dedi Tim. “Ve evet, kızım olur. Kendisi içeride ama imzalaması gerekiyorsa hemen çağırayım.”

“Gerek yok. Ev halkından birinin imzası yeterli. Telefonu ve plastik kalemi uzattı. Grace’in babası imzasını attıktan sonra teslimatçı bize veda etti ve aceleyle kamyonuna geri döndü. Eve gidip ailesini görmek için can attığına şüphe yoktu.

“Kimdenmiş?” diye sordum.

Tim etiketi kontrol etti. “İsimsiz. Boston posta ofisinden gönderilmiş.”

Paket yaklaşık bir metre boyundaydı ve Tim onu bana verdiği anda pek de ağır olmadığını fark ettim. Gözlerimi kıstım. “Ya bombaysa?”

“O zaman patlar, hepimiz ölürüz ve bizi oluşturan atomlar evrenin başka yerlerinde yeni kullanım alanları bulur.”

“Ve hepimize Mutlu Noeller!” dedim gözlerimi ona doğru devirmeden önce abartılı bir tatil neşesiyle. “Siz gerçekten keyif kaçıran birisiniz, efendim, bunu biliyorsunuz değil mi?”

“Bu da ne?” diye sordu Grace, büyük Viktoryen evin oturma odasına girdiğimizde.

“Bilmiyorum. Yeni geldi.” Kutuyu uzattım. “Senin için.”

Grace, düşünürken yaptığı o sevimli dudak ısırma hareketini yaptı. Bakışları güzelce dekore edilmiş ağaca ve altındaki mükemmel paketlenmiş hediyelere kaydı. “Bunu oraya koyabileceğimizi sanmıyorum,” diye karar verdi sonunda. “OKB’ m büyü lü görünmeyen aptal bir kutunun orda olduğunu bilerek ertesi sabaha kadar dayanmama asla izin vermez.”

Burnumdan alaycı bir homurtu çıkardım. “İstersen paketleyebilirim.”

“Hiç paket kâğıdımız kalmadı.”

“O zaman gazete kullanabilirim. Ya da parşömen kâğıdı.”

Kız arkadaşım bana dik dik baktı. “Bunu söylememişsin gibi davranacağım.”

Babası da gülüyordu çünkü o bir haindi.

“İyi, o zaman şimdi aç,” dedim ona. “Kimden geldiğini bile bilmiyoruz, bu yüzden teknik olarak bir Noel hediyesi bile olmayabilir. Bir yanım bunun bir bomba olduğunu düşünüyor ama merak etme, güzelim; baban biz patladıktan sonra atomlarımızın başka bir amaca hizmet edeceğine dair bana güvence verdi.”

Grace iç çekti. “Seni bazen anlamıyorum.”

Sonra makas aramak için mutfağa doğru fırladı.

Parlak kırmızı taytının içinde harika görünen poposuna hayran kaldım. Taytının üstüne kırmızı-beyaz çizgili bir kazak giymişti. Babası da benzer bir kazak giymişti ama onunki yeşil-kırmızıydı ve kötü işlenmiş bir ren geyiği desenini vardı üzerinde, içeri ilk girdiğinde onun bir kedi olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre bu korkunç şeyi Grace küçükken annesi, babası için örmüştü. Ailemle pek de hoş tatiller geçirmemiş biri olarak, garip Ivers geleneklerine gerçekten bağlı olduğumu itiraf etmeliydim.

“Peki, bakalım burada ne varmış.” Grace kutunun ambalajının üzerindeki bant şeridini keserken heyecanlı görünüyordu.

Ben tetikteydim çünkü bunun bir suikast girişimi olabileceği fikrini tamamen elememiştim.

Karton kapakları açtı ve küçük bir not kartı çıkarttı. Kaşlarını çattı.

“Ne yazıyor?” diye sordum.

““Seni özledim’ yazıyor.”

Hemen alarına geçtim. Ne bok dönüyordu? Kim kız arkadaşına *seni özledim* yazan kartla hediye gönderebilirdi?

“Belki annendendir?” dedi Tim bir tahminde bulunarak ama o da aynı derecede şaşkın görünüyordu.

Grace elini paketin içine sokup ambalaj kâğıdı yığınınu karıştırdı. Parmakları içindeki şeye değdiğinde kaşlarını biraz daha çattı. Bir an sonra, ödülle birlikte elini çıkardı. Grace çılgın atıp avucunu yakıyormuş gibi elindekini atmadan önce görebildiğim tek şey beyaz, mavi ve siyah bir parlıtıydı.

“Hayır!” diye hırladı. “Hayır. Hayır. Hayır. Hayır, hayır, hayır, *hayır*.” Öfkeli bakışları bana döndü. Parmağını havada salladı. “Ondan kurtul, John.”

Aman Tanrım. Kutuya yaklaştıkça anlamaya başladım. İçindeki dair şimdi oldukça iyi bir fikrim vardı ve... Evet.

Bu, Alexander’dı.

Porselen bebeği kartondan çıkarırken Grace’in babasının alını kırıştı. “Bu nedir?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Grace hâlâ beni göstererek. “Gitmesini istiyorum. Şimdi.”

“Tam olarak ne yapmamı istersin?” diye karşılık verdim. “Onu çöpe mi atayım?”

Önerim karşısında rengi attı. “Bunu yapamazsın. Ya bu onu kızdırırsa?”

“Elbette onu kızdıracak. Ona bak. Sürekli kızgın.”

Ürpermemeye çalışarak kendimi Alexander’ın yüzüne bakmaya zorladım. Onu son görüşümün üstünden neredeyse yedi harika ay geçtiğine inanamıyordum. Rahatsız edici antika bebekler listesinin başında geliyordu. Doğal görünmeyecek kadar beyaz porselen bir yüzü, iri, cansız mavi gözleri, garip bir şekilde kalın siyah kaşları, küçük kırmızı bir ağız ve abartılı şekilde kabarık siyah saçları vardı. Mavi bir tunik, siyah ceket ve şort takımı ve parlak kırmızı ayakkabılar giyiyor, beyaz bir fular takıyordu.

O gördüğüm en ürkütücü şeydi.

“Buraya kadar,” dedi Grace. “Artık Garrett’la arkadaş olmana izin vermiyorum. Ciddiyim.”

“Onu savunmuyorum ama bunu Dean başlattı,” dedim.

“Onunla da arkadaş olamazsın. Tucker’la olabilirsin çünkü onun da bundan benim kadar nefret ettiğini biliyorum.”

“Peki *benim* bundan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?” Ona bakakaldım. “Şu şeye bak!” Alexander’ı, sallanan güdük kollarından kaçınmak için eğilip bir yana fırlayan Grace’in önünde salladım.

“Anlayamıyorum,” dedi Tim bebeğe doğru uzanarak. “Bu olağanüstü! İşçiliğe bir bakın.” Kızı ve ben ona dehşet içinde baktık o bebeği hayran hayran inceliyordu.

“Lanet olsun, baba,” diye iç geçirdi Grace. “Artık senin dokunuşunu biliyor.”

“Bu, Almanya’da mı üretilmiş?” Alexander’ı incelemeye devam etti. “Alman yapımı gibi görünüyor. On dokuzuncu yüzyıl civarı?”

“Antika bebekler hakkındaki bilginiz beni çok rahatsız ediyor,” dedim dürüstçe. “Şaka yapmıyoruz, efendim. Zihninize girmeden önce onu yere bırakın. Bizim için artık çok geç – bizi çoktan tanıyor. Ama sizin hâlâ kendinizi kurtarma şansınız var.”

“Neyden?”

“O lanetli,” diye yanıtladı Grace somurtarak.

Başımınla onayladım. “Bazen göz kırpmıyor.”

Tim parmaklarını hareketli gözkapaklarının üzerinde gezdirdi. “Bu mekanizma asırlar önce yapılmış. Gözler kendi isteğiyle açılıp kapanıyorsa, bunun nedeni büyük olasılıkla aşınma ve yıpranmadır.”

“Ona dokunmayı kes,” diye yalvardı Grace.

Cidden. Ölüm arzusu falan mı vardı? Yani, *Garrett*’ta olduğunu biliyordum çünkü bir dahaki görüşmemizde onu öldürmemi istediği çok açıktı. Garrett Graham’ı kardeşim gibi seviyordum. En yakın arkadaşım. Takım arkadaşım. Lanet olası mükemmel biriydi. Ama *Noel*’de bize bunu yapması?

Evet, birkaç ay önce yedek anahtar ayrıcalıklarımı kötüye kullanarak Alexander'ı Hannah'nın doğum günü için Garrett ve kız arkadaşının evine gizlice sokmuştum. Ama yine de.

"Fotoğrafını çekip değerini bulmaya çalışmamın sakıncası var mı?" diye sordu Tim, içindeki inek akademisyen uyanmıştı.

"Zahmet etmeyin. Dört bin dolara mal oldu," dedim.

Kaşları havaya kalktı. "Dört bin dolar mı?"

Grace onaylayarak başını salladı. "Onu dışarı atamamızın bir başka nedeni de bu. Bu kadar parayı çöpe atmak yanlış geliyor."

"Dean, onu birkaç yıl önce bir antika müzayedesinden satın aldı," diye açıkladım. "Listede onun lanetli olduğu yazıyormuş, bu yüzden Dean o zamanlar bebek olan Tucker'ın kızı için bu oyuncak bebeği almanın komik olacağını düşünmüş. Sabrina kendini kaybetti, birkaç ay sonra Dean ve Allie şehre gelene kadar bekledi ve oteldeki birine bebeği Dean'in yastığına bırakması için para ödedi."

Grace kıkırdadı. "Allie, Dean'in ışığı açıp Alexander'ı orada gördüğünde küçük bir kız gibi çığlık attığını söyledi."

"Ve böylece aramızdaki bir şeye dönüştü," dedim yarı sırıtıp yarı iç çekerek. "Sonuç olarak, hepimiz Alexander'ı o kişinin hiç beklemediği anda birbirimize gönderiyoruz."

"Satıcı bu konuda ne dedi?" diye merakla sordu Tim. "Bu şeyin bir geçmişi var mı?"

Grace başını iki yana salladı. "Baba. Lütfen ona 'şey' demeyi bırak. Seni duyabilir."

"Bir tür bilgi kartıyla geldi," diye omuz silkerek yanıtladım. "Kartın kimde olduğunu hatırlayamıyorum. Ama basitçe adı Alexander'dı. Altına Hücum* zamanlarında California Trail'de**

* Amerika Birleşik Devletleri'nin Kaliforniya eyaletinde 1849 yılında başlayan ve tüm eyaletlerden insanları çeken çılgin bir altın bulma hareketi. -çn

** Kuzey Amerika'nın batı yarısındaki, yaklaşık iki bin altı yüz kilometrelik bir göç yolu -çn

ölen Willie adında küçük bir çocuğa aitmiş. Görünüşe göre, Willie hariç tüm ailesi açlıktan ölmüş. Zavallı çocuk günlerce yardım aramak için dolaşmış, sonunda bir geçide düşüp bacağına kırmış ve bulunana kadar cesedi öyle orada kalmış.”

Grace ürperdi. “Onu Alexander’ı göğsüne bastırılmış hâlde bulmuşlar. Psikopat oyuncak bebek satıcısı, Willie’nin ruhunun ölmeden hemen önce Alexander’ın içine girdiğini söyledi.”

Tim’in gözleri büyüdü. “Tanrım. Bu bok gibi kasvetli bir hikâye.”

Ağzım açık kaldı. “Efendim. Az önce küfür mü ettiniz?”

“Nasıl etmem?” Alexander’ı kutuya geri koydu ve kapağını kapattı. “Neden onu çatı katına çıkarmıyoruz? Jean ve David her an burada olabilirler. Onları buna maruz bırakmak istemeyiz.”

Kararlı bir şekilde başını sallayan Tim Ivers, elinde kutuyla uzaklaştı. Gerçekten ciddi mi yoksa bizimle dalga mı geçiyor bilmiyordum.

Grace’e dönerken dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. “Bak. Alexander çatı katına sürgün edildi. Daha iyi hissediyor musun?”

“Hâlâ evde mi?”

“Yani, evet...”

“O zaman hayır, daha iyi hissetmiyorum.”

Sırtarak onu belinden kavrayıp kendime doğru çektim. Sonra başımı indirip dudaklarımı onunkilerin üzerine bastırdım. “Şimdi nasıl?” diye mırıldandım.

“Biraz daha iyi,” diye yanıtladı.

Onu tekrar öptüğümde bana yaslandı ve kollarını boynuma doladı. Siktir. Yollardayken bunu çok özlüyordum. Profesyonel hokey yaşam tarzının zor olacağını biliyordum ama şehirden her ayrılmam gerektiğinde Grace’i bu kadar özleyeceğimi tahmin etmemiştim.

“Tekrar gitmek zorunda olmandan nefret ediyorum,” dedi dudaklarıma karşı. Belli ki düşünceleri benimkilerin bir yansımasıydı.

“Birkaç gün daha buradayım,” diye hatırlattım ona.

Dudağını ısırđı ve yanağını göğsümün sol tarafına bastırđı. “Yine de yeterli değil,” dedi onu zar zor duyabileceğim kısık bir sesle.

Saçlarının tatlı kokusunu içime çektim ve ona daha sıkı sarıldım. Haklıydı. Hiçbir zaman yeterli değildi.